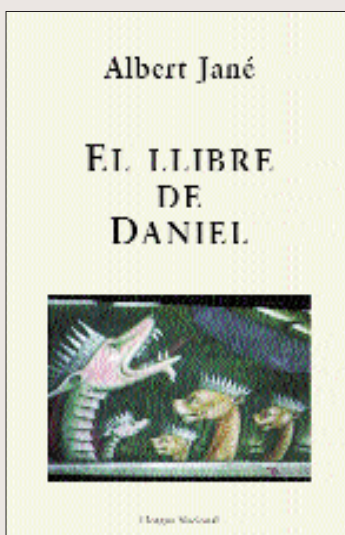

ries i encara menys *porqueria*; per tant, sembla poc apropiat aplicar un d'aquests dos mots al correu electrònic. Si es distingeixen dos àmbits (l'enviament de correu massiu, d'una banda, i els models televisius i contractes de treball, de l'altra), tampoc no ha de ser difícil aplicar-hi dos mots distints (*brossa* en el primer cas, *escombraria* o *porqueria* en el segon cas).

Amb aquesta proposta disposem d'un sistema estable de traducció de *junk* o *basura* en aposició. Quan sorgeixi un concepte nou que evoqui aquesta realitat, n'obtidrem d'una manera automàtica la denominació en català; per exemple, *videojoc escombraria* o *videojoc porqueria*; o *missatges brossa*. ♦

Paràfrasi magnificada del text bíblic, escrita amb una prosa riquíssima i exuberant, amb nombrosos fragments assonantats, que es pot considerar una obra singular i excepcional, que no deixarà de sorprendre i d'entusiasmar el lector.

PREU: 10 EUROS

- Centre Sant Pere Apòstol, tots els dies de 18 h a 21 h.
- C. Sant Pere més Alt, 25 –Barcelona– (Pregunteu pel senyor Rafael)
- El podeu demanar per c/e o per telèfon a Llengua Nacional, donant la vostra adreça postal, i us l'enviarem.

El pronom i l'adverbi castellà «algo»

JAUME VALLCORBA I ROCOSA

Els diccionaris de barbarismes esmenten sempre com a tal el mot castellà *algo*, que és una forma lèxica forastera que no es pot considerar acceptable en català. Aquells diccionaris fan saber com a equivalents catalans *res*, *alguna cosa* i el dialectal *quelcom*. Així:

En oracions interrogatives o condicionals: *Vols res més? Si hi ha res que et faci goig, t'ho compraré.*

En qualsevol mena d'oracions: *Ell en sap alguna cosa. Li veu alguna cosa de mal gust. Es deien alguna cosa en secret. En aquesta història hi ha quelcom que no encaixa. És quelcom desagradable. Vols saber-ne alguna cosa més?, etc.*

El cas és, però, que els parlants catalans fan servir moltes més expressions equivalents del castellà *algo*. Vegem-ne unes quantes:

Si llegim els versos de l'Alcover, i llegint-los ens emocionem o ens fan la sensació de bellesa inexplicable, els tornarem a llegir i els aprendrem, i quan una cosa (algo) entra al cor i el cor està content de rebre-la, rieu-vos dels preceptes.

Joan Alcover és això: un poeta que només parla quan té belles coses (algo bello) a dir-nos.

Aquest aparell és una cosa (algo) tan perfecta que no se n'escaparà ni una rata.

Així com el noi era dret i igual, aquesta va ser un xiquet (algo) estafeta. O bé també: un poc estafeta, i encara: una mica estafeta. No era com aquella amable bes-tiola: tenia un pèl (algo) de mal ésser.

Això que fan més de quatre de mirar si el condemnat que pengen mor tranquil, si tremola davant del cadafal i del garrot, francament això no puc fer-ho, no he pogut acostumar-m'hi: hi ha un no sé què (algo) que m'ho priva.

Aquell lloro sempre en tenia una (algo) a dir.

Parlant d'aquella obra de teatre, us diré, per dir-ne alguna (por decir algo), que la trobo sense suc ni bruc.

Inventariem-los pel mateix ordre dels exemples. El castellà *algo* pot ésser en català: *res*, *alguna cosa*, *quelcom*, *una cosa*, (*belles*) *coses*, *un xiquet*, *un poc*, *una mica*, *un pèl*, *un no sé què*, *una*, *alguna*. Quina varietat de matisos! ♦

Sobre una exclamació

JAUME VALLCORBA I ROCOSA

Hi ha locucions catalanes que sempre s'han dit d'una determinada manera i que, a hores d'ara, són substituïdes per una d'equivalent castellana. Ens n'adonem quan sentim exclamacions com aquesta: «Diu sempre que arriba cansat. *Què va!*, ho diu perquè no vol fer feina.»

Aquest *Què va!*, en català és: *I ca!* o *Ca!*

Vegem-ho en aquesta altra frase: «Que té dues carreres? *Ca!*, no en té ni una.»

Ca! i *i ca!* són, doncs, exclamacions amb què es desmenteix allò que hem

afirmat en una frase immediatament anterior. No diguem, doncs, mai *què va!*, sinó sempre *ca!*

Una altra exclamació que ja se sent ben poc és *bo!*, expressiva d'una sorpresa desagradable; per exemple: «*Bo!* Ara se n'ha anat la llum i ens hem quedat a les fosques.» Alguna vegada hem sentit aquella exclamació substituïda per *mecatxis!*, que és castellana (que escriuen *mecachis*). Reviscolem, doncs, l'exclamació de sorpresa *bo!*: «*Bo!* Ara se'ns ha acabat la tinta a mig escriure.» ♦